

มะลิเดือนแรม

www.puendee.com

นวนิยายไทย

มะลิเดือนแรม • สันติกร วินิจฉัยกุล

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๘

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ

ราคา : ๒๑๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

สันติกร วินิจฉัยกุล.

มะลิเดือนแรม.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๒๕๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-504-9

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา สารรัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุรินทร์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

มารี หรือที่คนรู้จักในอยุธยาเรียกเธอว่า มะลิ หญิงชาวต่างชาติ ซึ่ง ภายหลังได้ทึนนามว่า ‘คุณท้าวทองกีบม้า’ ชีวิตที่เติบโตผูกพันกับขนมหวาน คนรัก และญาติมิตรในความทรงจำ ท่ามกลางประวัติศาสตร์ของสยาม- ฝรั่งเศส ที่ชะตากรรมดึงเธอขึ้นสูง และขวางเธอให้ตั้งตัวด้วยความผันแปร จนต้องเจ็บปวดสูญเสียเจียนตาย

ในความหมายของสุขและทุกข์นั้น หญิงสาวอย่าง มารี ยังกัดโยงอยู่ที่สัญญารักมั่นกับคู่ชีวิตของเธอ ‘ก้องสตีงซ์’ ขุนนางชาวฝรั่งเศสผู้รับใช้ ไกล่ชิดพระบาทพระเจ้ากรุงสยาม

ใดๆ ก็ตามที่เรื่องนี้ถูกถ่ายทอดและบรรจุสรรพเหตุการณ์ไว้โดยผู้เขียน นับได้ว่าเป็นนวนิยายที่เล่าความเป็นไปได้สนุกน่าติดตาม มีอรรถรสราวขนมหวานนำชิมชิ้นหนึ่ง หวานลิ้นเมื่อลิ้มลอง หวานรารสรักของหนุ่มสาวคราว เริ่มมีใจให้กันและกัน ครั้นเคราะห์กรรมถาโถมให้หวั่นไหวสะเทือนใจ ก็ราวกับ จิบตามด้วยน้ำชาที่แค้นขมไว้ให้ตัดกัน หวานกับขมในรสชาติแท้จริงของชีวิต มนุษย์ ย่อมเป็นสัจธรรม...ที่เคล้ากันได้ และเข้ากันพอดี ขมอย่างที่ทำให้ หวานมีความหมายขึ้น

‘มะลิเดือนแรม’ เปรียบดังขนมหวานชิ้นนั้น ชิ้นเล็ก พอดีคำ ละเลียด ชิมกับน้ำชาจนหมด และมีความสุขลึกล้ำเมื่อกลิ่นล่องในลำคอ

จากใจผู้เขียน

สันติธร วิมลชัยกุล

สยาม ไม่ได้เป็นแผ่นดินที่มีคนไทยแต่เพียงกลุ่มเดียว

ตลอดประวัติศาสตร์ยาวนานหลายร้อยปี สยามคือดินแดนที่ผู้คนหลากหลายเชื้อชาติพันธุ์ดำรงอยู่ร่วมกัน บ้างก็อยู่ช่วยเหลือมอบมิตรไมตรี บ้างก็มีปัญหาขัดแย้งแคลงหน่ายกันบ้าง สลับสับเปลี่ยนกันไปตามกาลเวลาและสภาวะ

ในบรรดาชาวโพ้นทะเลจำนวนนับไม่ถ้วนในสมัยกรุงศรีอยุธยา เรื่องราวของสตรีเชื้อสายญี่ปุ่นคนหนึ่ง ทำให้ผู้เขียนเคยนึกวาดภาพเล่นๆ ในจินตนาการ ภาพหญิงสาวสวมกิโมโนสีอ่อน ยืนอยู่ริมสายน้ำเจ้าพระยา แม้ไม่ได้เป็นความผิดประหลาด แต่ก็เป็นภาพแปลกตาและน่าสนใจ อย่างน้อยก็สำหรับผู้เขียนยามนึกย้อนถึงภาพบ้านเมืองครั้งกรุงเก่า

ที่ว่าภาพสตรีในชุดชาวญี่ปุ่นคงเลื่อนหายไปโดยง่าย หากมันงอันเป็นที่มาของความคิด ไม่ได้เป็นสตรีคนสำคัญ ผู้ซึ่งโชคชะตานำพาจากหญิงสาวธรรมดา ขึ้นสู่ฐานะสูง เทียบเทียมได้กับ *สุภาพสตรีหมายเลขหนึ่ง*

เรื่องราวชีวิตและผลงานส่วนตัวของนางเป็นที่น่าสนใจใคร่รู้ หากแต่เส้นทางชีวิตที่นางต้องเผชิญก็น่าติดตามไม่แพ้กัน ชีวิตนางอยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง สับสน จากผู้คนทั้งไทยและต่างชาติ เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นตลอดช่วงชีวิตมากมายหลายเหตุการณ์ได้ถูกพูดถึงและศึกษากันมาจนปัจจุบัน กระนั้นก็ยากจะบอกกล่าวได้โดยง่ายว่าความจริงแท้นั้นเป็นอย่างไร ต้นสายปลายเหตุมาจากไหน ผิดถูกดีชั่วอย่างไร ด้วยแต่ละคนแต่ละฝ่ายล้วนมีมุมมองจุดยืนที่แตกต่างกัน รวมถึงกลยุทธ์ลบลวงพรางส่วนตัว เรื่องราวบนฉากหน้าจึงอาจหาได้เป็นซึ่งความจริงแท้เสมอไป

ทั้งนี้ ไม่ว่าท่านผู้อ่านจะอ่านนวนิยายเรื่องนี้ เพื่อรับอรรถรสเชิงวรรณกรรมก็ดี เพื่อเริ่มต้นศึกษาค้นคว้าเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องก็ดี หรือเพื่อสร้างความคิด *เชื่อยาก* จากผู้คนและข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นประสงค์ที่ผู้เขียนวาดหวังไว้ด้วยกันทั้งสิ้น

มะลิเดือนแรม

สันติธรรม วิจัยกุล

บทนำ

“เรื่องลำนี้อะไรหรือ คือพาหนะนำพาเข้าสู่หัตถ์แห่งพระเจ้า”

เรือประทุนเก่าลอยล้าอยู่ตรงหน้า สภาพผ่านวันเวลามายาวนาน รอยปริแตกและรอยปะบนประทุนเรือ คล้ายเป็นเครื่องบ่งบอกว่าเป็นการเดินทางครั้งสุดท้าย

“ช่างเหมาะสมกับข้าเสียจริง” หล่อนรำพึงในใจ

หญิงสาวหลับตา ผืนไม้ให้น้ำตารื้น ไม่ต้องการให้ใครเห็นความอ่อนแอ สมเพศเวทนา ฆะตกรรมของหล่อนถูกลิขิตไว้โดยไม่อาจกำหนดด้วยตนเอง และไม่อาจเปลี่ยนแปลงเป็นอื่น

ผู้ที่หวังเป็นเพื่อนพึ่งยามยาก กลุ่มคนที่เคยรู้จักให้ความช่วยเหลือกัน มาแต่เก่าก่อน ยามภัยอย่างกรายมาถึง ไมตรีที่เคยแสดงออกอย่างสิ้นปรีดิ์กลับ ถูกเก็บซุกไว้ในหีบเหล็กลงกุญแจแน่นหนา เหลือเพียงสันดานเห็นแก่ตัวเปิดเผยออกมาแจ่มชัด

ฤนี้เป็นสังกรรมของโลก ของเหล่ามนุษย์ชั่วร้าย ผู้มีพระเจ้าสถิตอยู่ในใจเพียงชั่วครั้งชั่วคราว

“ดอญ่า...”

เสียงเรียกจากทหารหนุ่มเตือนหล่อนให้เดินหน้า ก้าวลงเรือประทุนคร่ำครี ดอญ่ามารีมองเจ้าของคำเรียก นายทหารร่างใหญ่หนา ผมแดง ดวงตาสีน้ำตาล แต่งกายด้วยเช็ดขาวทับด้วยโค้ดสีน้ำเงิน สวมหมวกปีกขนนก รองเท้าบู๊ต ทว่าทั้งชุดเปื้อนไปด้วยเศษฝุ่น เศษดิน และเขี้ยวรา นำสังเวชนันทหารในเครื่องแบบทรงเกียรติแห่งองค์สุริยะราชผู้ยิ่งใหญ่จากดินแดนประจิมทิศ เพลานี้ดูคล้ายถูกห่อหุ้มด้วยเศษผ้าชีวีวปุณอนของสุนัขชีเรื่อนข้างทางในตลาดอโยธยา เหล่าทหารหาญที่เดินทางผ่านมหาสมุทรกว้างมาเพื่อเชิดชูเกียรติแห่งพระเจ้ากรุงฝรังเศส และสถาปนาคริสต์ศาสนาในดินแดนนี้ กลับกลายเป็น

เพียงควายป่าท่ามกลางฝูงจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ฝูงควายยินยอมสังเวทหนึ่งชีวิตให้
ผู้ล่าเพื่อที่เหยื่อจะได้สวยงามตามเดิม

“ล่องเลยเวลามานานแล้วขอรับ ดอกหญ้า” ทหารแห่งองค์พระเจ้ากรุงฝรั่ง-
เศสเร่งรัดอีกครั้ง

“รู้แล้ว”

หล่อนตอบกลับไปหัวนงๆ ไม่ปรารถนาได้รับความเห็นใจจากคนเหล่านี้
มาตามกิ่งสตึงชืดค่อยๆ ก้าวขาอันเต็มไปด้วยร่องรอยบาดแผลถลอก
แม้ช่วงเวลาในป่าเมืองบางกอก มีโอกาสชำระร่างกาย ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า
ทว่ายามนี้ หล่อนยังคงเลือกสวมใส่อาภรณ์ชุดเดิม เสื้อคอกว้าง กระโปรง
ชายลูกไม้ สีขาวของชุดหม่นลงด้วยฝุ่นดิน มีร่องรอยขาดเล็กน้อย หมวกปีก
ประดับดอกกลีบลีบนีระชะแลดูไร้ชีวิตประหนึ่งดอกไม้จันทน์ซึ่งชาวสยามใช้ใน
งานศพ

แน่ละ มีเหตุผลใดเล่า ให้หล่อนต้องเลอโฉมเช่นวันวาร หากจำเป็นที่
ต้องให้คนซึ่งรอคอยอยู่โยธยาเห็นรูปโฉมงดงามตามที่ปรารถนา หล่อนยินดี
ตายไปด้วยสภาพนี้ แม้เป็นสภาพที่ตัวเองไม่เคยนึกฝัน กระนั้นหล่อนก็ยัง
ปรารถนา

เสียงอ้อแอ้ของเด็กน้อยวัยสามขวบท่าทางงัวเงีย ทำให้หล่อนโอบรับ
น้อยแนบกาย เอ่ยบอกเสียงเบาๆ

“เราจะได้กลับบ้านกันแล้วลูก” หล่อนลูบศีรษะบุตรชาย “เราจะได้กลับ
บ้านกันแล้ว”

มาตามกิ่งสตึงชืดอ้อมเด็กน้อยก้าวย่างลงเหยียบพื้นไม้ ยกมือจับหมวก
ไม่ให้แรงลมพัดพาให้หลุดลอย แนวต้นไม้ริมตลิ่งส่ายไหว เสมือนโบกมือ
อำลาเป็นคราสสุดท้าย

ใต้ประทุนเรือ เด็กน้อยหลับตาพริ้ม มาริมองแก้วตาดวงใจของตัวเอง
มือหนึ่งลูบศีรษะแผ่วเบา ในมืออีกข้าง อัญมณีสีฟ้าก้อนกลมบนสายสร้อย
สีเงิน วางนิ่งบนฝ่ามือ หล่อนหวนรำลึกถึงวันที่ได้รับ ของสำคัญ สิ่งที่ตั้งใจ
จะนำติดตัวไปตลอดชีวิต ของล้ำค่าที่เคยเป็นสิ่งแทนรัก แทนตัวของเขายาม

ห่างไกล

ทว่าวันนี้ดูเหมือนไร้ค่าแล้วสำหรับหล่อน
เรือลำน้อยค่อยๆ เคลื่อนที่ แหวกกระแสน้ำไหลเอื่อยเชื่องช้า ท่ามกลาง
ความเงิบงันของสองฝั่งอันเต็มไปด้วยปารกชัม

หล่อนสูดหายใจลึก จ้องมองจั่วฉมฉมฉมบลูแซฟไฟร์ จำเป็นอีกฤกษ์ที่ต้อง
เก็บไว้ สายธารคงช่วยดูดกลืนสิ่งนี้ไปพร้อมกับความทรงจำทั้งหมดทั้งมวล
ทั้งดีและร้ายให้หายสิ้นจนลับตา ฟันไปจนสิ้นสูญ

หญิงสาวกอดเด็กน้อยไว้แน่น น้ำตาไหล บุตรชายคือสิ่งล้ำค่าสุดท้าย
ที่หล่อนยังอาลัย เขาบริสุทธิ์เกินกว่าต้องมารับรู้ผลแห่งความโง่เขลาของใคร
หลายๆ คน หล่อนประสงคิให้พระเป็นเจ้าประทานโอกาสให้เขารอดพ้นจาก
ชะตากรรมเลวร้ายนี้ ประทานให้จอร์จได้อยู่ และเติบโตขึ้น หล่อนเคยวาด
หวังว่าจะได้คอยแต่งตัว จัดปกคอกเสื้อสูทของลูกชายก่อนเขาก้าวออกไปอย่าง
องอาจ ท่ามกลางผู้คนหลายหลากที่ต่างปรบมือต้อนรับในฐานะผู้เป็นที่ชื่นชม
หากมีวันนั้นคงดี แม้ต้องแลกด้วยความเจ็บปวดทรมานมากเพียงไรก็ตาม
หล่อนก็ยินยอม

แต่ความหวังที่ว่าแจกเช่นแสงหิ่งห้อยหลงทางในป่ามืด

อย่างไรก็ตาม หากแม้สิ่งทีรอคอยอยู่เบื้องหน้าเป็นประสงคิจากพระ-
เป็นเจ้า หล่อนก็พร้อม อย่างน้อยในวาระสุดท้าย ตัวหล่อนจะได้ออกเดินทาง
ไปสถิตอยู่กับพระองค์พร้อมแก้วตาดวงใจของตัวเอง เรือล่องเอื่อยแหวก
สายน้ำเป็นริ้วคลื่นบางเบา ริมตลิ่ง พุ่มมะลิไร่ดอกขาวบริสุทธิ์หอมกรุ่นเช่น
วันวาน เหลือเพียงใบเขียวซีดจาง เห็นที่คงไร้แล้วซึ่งแมลงเต่าทองสีสดเกาะ
อิง แนวต้นจำปีเรียงรายก็ปราศจากดอกงาม ไร้กลิ่นหอม เสมือนดอกยี่
ชะตากรรม ชีวิตที่กำลังจะร่วงหล่นสูญสิ้น

น้ำตาของหล่อนยังเอ่อคลอยามทอดสายตามองแนวไม้ริมฝั่ง ดอกหอม
ขาวนวลเคยเบ่งบาน เพลานี้สิ้นแรงทานทนแดดลม จนเริ่มต้นสู่การโรยรา
คืนสู่พื้นฐิ

ภาค ๑

มะลิลาแรกรุ่งไร่	มลทิน
กรุ่นกลิ่นหอมรววยริน	ทั่วหล้า
แม่ชนต่างพงษ์ยลยิน	ยังขึ้น ชมนา
ขอแม่เจ้าดอกฟ้า	อยู่ใกล้ เคียงกัน

เด็กหญิงร่างเล็กหิบบนผ้าสีแดงลายดอกเบญจมาศขึ้นจากตะกร้าครอบเตาเครื่องหอมหลังอบกลิ่นเรียบริ้ว บรจงพับเก็บใส่หีบ วางดอกขำมะนาตกลงบนผ้าผืนบน ปิดหีบลงเบาๆ ตอนนั้นเองที่สายตาเหลือบเห็นใครสักคนตอมๆ มองๆ นอกหน้าต่าง หล่อนชะงักดู เห็นเด็กชายคนหนึ่งยืนชะเง้อชะแง้อยู่ข้างต้นจำปีริมตลิ่ง

มารียิ้มออกมาไม่รู้ตัว ค่อยๆ ย่องออกมาจากห้อง ผ่านครัว มารดา ยังง่วนอยู่กับการนวดแป้งเตรียมทำขนม มองซ้ายมองขวาอีกทีที่หน้าประตูบ้าน เมื่อไม่เห็นใครจึงรีบตรงออกไป หยุดยืนต่อหน้าหนุ่มน้อยที่รออยู่

จุลศักราช ๑๐๔๑ ปีมะแมเอกศก เดือน ๕ ปีที่ ๒๓ ในรัชสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสรรเพชญ์ มารีอายุได้สิบสอง น้อยกว่าเด็กชายตรงหน้าสักสองปีเห็นจะได้ เขาเป็นลูกชายของท่านออกพระราชากิจกรมย์ บ้านคลองสระบัว วันนี้เขาสวมเสื้อสีน้ำตาล นุ่งโจงกระเบนสีเหล็ก ใบหน้าคมคาย ยิ้มแป้นอยู่เกือบตลอดเวลา คิ้วบาง ริมแก้มใส ผิวพรรณนวลดี เสียงอ่อนหวานนุ่มนวล ยามเอ่ยเสนาะหูหล่อนเสมอ

“วันนี้มะลิงามนัก ชุดสีนี้ดูเข้ากับเจ้า” เด็กหนุ่มกล่าวชม พลังมองหล่อนตั้งแต่เรือนผมจรดปลายเท้า

มารีรู้ว่าพี่สนชมชอบเครื่องแต่งกายแบบชาวญี่ปุ่น ตั้งแต่พบกันคราแรกก็บอกว่างามนัก มารีเองแต่งตัวตามแบบฉบับธรรมเนียมของชาวญี่ปุ่นเป็นสามัญอยู่แล้ว ได้ยินคำชมนี้เสมอมา บางครั้งพอทราบว่ามีฝ่ายชอบสีอะไร ผ้าลวดลายใด ก็นีกอยากสวมใส่ด้วยผ้าและสีสนั้น

อย่างวันนี้หล่อนสวมใส่ชุดยุคาคะสีน้ำเงินประดับลายดอกหญ้าและผีเสื้อสีชมพูอ่อน ผ้าโอบิคาดาเอวสีเหลืองนวลตามที่พี่สนชอบ รวบผมเป็นมวยไว้ด้านหลังศีรษะ บักปิ่นสินิล

“วันนี้มะลิต้องไปโบสถ์หรือเปล่า”

“ไปจะ แต่อีกสักพักนะ”

“อย่างนั้นตอนนี่เราไปเดินเล่นกันเถอะ” หนุ่มน้อยคว้ามือเด็กหญิง จูงกันไปตามริมฝั่งน้ำ

แสงอาทิตย์ยามสายทอเป็นประกายระยับยิบบนผิวน้ำสีมรกต ผุ่งปลาตัวน้อยคลอเคล้ากอบัวซึ่งชูช่ออวดดอกหลากสี แผลงภู่งบินหวัดเฉวียน ก่อนถลางเกาะเกสรสีเหลืองกลางกลีบชมพูอ่อน เสียงนกดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง ต้นจำปีเรียงรายริมตลิ่ง ลมเย็นพัดดอกเหลืองอ่อนห้อยระย้าตามปลายก้านให้ส่ายไหว ไบอ่อนคอยประคองปกป้องอยู่ใกล้ๆ กลีบดอกเผยออกเล็กๆ ราวคำเชื้อเชิญให้ยลอย่างไวเชิง

มารีกุมมือคนข้างๆ เดินกันไปช้าๆ ทอดสายตายังอีกฟากฝั่งน้ำ บ้านเรือนเรียงราย ส่วนใหญ่เป็นบ้านชั้นเดียวได้ดูนเดี้ย เหมือนกับบ้านของตัวเอง แต่ก็มีบ้างที่เป็นตึกแบบฝรั่ง ผู้คนย่านนั้นส่วนใหญ่สวมชุดะสีเรียบๆ ที่เป็นชายก็ถือดาบเดินไปมา

แม่เคยเล่าว่า ชาวญี่ปุ่นเดินทางเข้ามาอโยธยานานหลายสิบปีมาแล้ว บ้างมาเพื่อการค้า บ้างเคยเป็นนักรบสูญเสียเจ้านาย หลังแพ้สงครามก็แตกฉานซ่านเซ็น ส่วนหนึ่งจึงหลบลี้มายังอโยธยา หรือบ้างก็หนีจากการบีบคั้นเรื่องศาสนา เข้ามาตั้งถิ่นฐานเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่นี้ ทำการค้าเล็กๆ น้อยๆ จำนวนไม่น้อยหันมาเป็นทหารรับจ้าง ที่ฝีมือดี ชื่อสัตย์ ก็ได้รับแต่งตั้งเป็นขุนนางยศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่โตก็มี

ที่หมู่บ้านฝั่งกระโหลกมีเพื่อนบ้าน คนรู้จักรักใคร่ครอบครัวมารีพำนักอยู่ด้วย บางครอบครัวเดินทางเข้ามาอโยธยาพร้อมกับคุณตาคุณยาย เด็กหญิงเคยสงสัยว่า เพราะอะไรบ้านหล่อนจึงไม่อาศัยอยู่หมู่บ้านชาวญี่ปุ่นที่ฝั่งกระโหลก แม่ตอบเพียงสั้นๆ ว่า

“จะได้เข้าโบสถ์สะดวก”

ครอบครัวของมารีเป็นชาวคริสต์ พ่อหล่อนเป็นหมอฟันผู้ศรัทธาเพื่อพระเป็นเจ้า โดยผู้เป็นภรรยาใช้เวลาว่างเปิดร้านขายขนมเล็กๆ หารายได้

ตามอัธยาศัย อยู่สุขสบายไม่ทุกข์ร้อน

มารีเป็นพยานรักเพียงหนึ่งเดียวของทั้งสอง พ่อของหล่อนมีเชื้อสายเบงกอล สีผิวจึงออกคล้ำ มารีได้ผิวมาจากทางพ่อ แม้เทียบกับชาวพื้นเมืองโอโยธยาแล้ว หล่อนยังถือว่านวลขาว ทว่าก็ยังไม่สู้ผิวกายผู้เป็นแม่

แต่กระนั้นผิวพรรณผ่องใส ร่าเริงแวววาวน่าเอ็นดู ดากลมเป็นประกายปากเล็ก ยิ้มกว้าง ส่งเสียงหัวเราะใสบ่่อยๆ ก็ต้องใจหนุ่มน้อยชาวโอโยธยาได้มากอยู่

“มะลิ คุณโนนสี” เด็กชายบีบมือหล่อน ดึงพามาหยุดลงตรงพุ่มต้นมะลิ

“ดอกมะลิเต็มต้นเลย หอมหนักแล”

เด็กหญิงก้มลงใกล้ช่อดอกขาว “หอมจริงๆ ด้วย”

“คุณโนนสี...” สนธิไปบนใบอ่อน เต่าทองตัวจิ๋วคลานตัวมเตี้ยม สีแดงจุดดำบนตัวมัน ดูสดสวยตัดกับสีเขียว สนธิยื่นมือให้แมลงตัวน้อยไต่ขึ้นมาส่งให้มารี เต่าทองไต่จากมือของเด็กชายขึ้นไปบนผิวกายอ่อนนุ่มของหล่อน ชื่นชมใกล้ๆ อยู่สักครู่ จึงปล่อยกลับลงบนใบมะลิตามเดิม

มารีเอ่ยถาม ตายังมองเต่าทองไต่ตามกิ่งก้านพุ่มมะลิ “วันนี้พี่สนไม่ต้อไปเรียนหนังสือหรือ”

“ที่จริงก็ต้องไป แต่วันนี้เบื่อกๆ เลยมาหามะลิ”

“ทำไมถึงเบื่อกๆ”

เด็กชายมุ่นหน้า “ไปเรียนกับท่านครูต้องเรียนวิชาดาบ วิชามวย วิชาต่อสู้ด้วย”

“ไม่ชอบต่อสู้หรือ”

“อ้อ ไม่ชอบ เจ็บตัว พี่ชอบเรียนโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน มากกว่า ไม่ก็เรียนภาษาของพวกฝรั่ง”

“ต่อสู้เก่งๆ จะได้ไม่ถูกใครรังแก”

เด็กหนุ่มมองหล่อน “มะลียากให้พี่ต่อสู้เก่งๆ หรือ ถ้าเป็นอย่างนั้น พี่จะตั้งใจ”

“เปล่าหรอก พี่สนจะชอบอะไรก็แล้วแต่ใจพี่เกิด ไม่ว่าจะอย่างไรพี่ก็ยัง

เป็นพีสนของข้า”

มารีย์มแบ่น คำพูดจากใจอันไร้เดียงสา จากความรู้สึกตรงไปตรงมา
สนอ้อมเต็ดมะลิออกมอดอกหนึ่ง จับมือของเด็กหญิงขึ้น แบนนิ้วเล็ก
เรียวออก บรรจงวางดอกสีชวากลิ่นหอมจรุง ประคองนิ้วมือกำลัง

มารีย์ยกขึ้นสูดกลิ่นของดอกไม้ในกำมือ แยมยิ้มจนเห็นฟันขาว

“โตขึ้น พี่จะมาแต่งงานกับมะลิ” เด็กชายบอก

“จริงหรือ”

“อืม” หนุ่มน้อยพยักหน้ารับเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ข้าจะรอ”

“สัญญาะ”

“อ้อ” คราวนี้เด็กหญิงพยักหน้ารับคำบ้าง

* * *

กว่ามารีย์จะมาถึงโบสถ์เซ็นต์โดมิงโกก็ใกล้เวลาเริ่มพิธีเต็มที เมื่อมอง
ผ่านบานประตูเข้าไปด้านใน สายวันอาทิตย์ ศาสนสถานแห่งนี้ยังมีคริสต์ศา-
สติกชนมากเช่นเคย ตามแถวเก้าอี้มีผู้คนทั้งชาวตะวันตกและตะวันออกนั่งอยู่
เกือบเต็ม ไม่มีเสียงพูดคุยกันเท่าไรนัก บรรยากาศเงียบสงบ แสงอาทิตย์
ยามสายสาดผ่านช่องกระจกสีเหนือบานหน้าต่าง ฉาบแทนพิธี และรูปสลัก
องค์ศาสนดาบนไม้กางเขนเบื้องหน้า ราวกับสวรรค์กำลังประทานพรแต่เหล่า
ศาสนิกชนผู้มาสวดสรรเสริญ

พ่อเคยเล่าให้มารีย์ฟังว่าโบสถ์ใหญ่กลางหมู่บ้านชาวโปรตุเกสแห่งนี้ เป็น
สถานที่สำหรับชาวคริสต์ละแวกนี้มาประกอบพิธีทางศาสนา สร้างมาหลาย
สิบปีแล้ว ถือเป็นโบสถ์เก่าแก่แห่งแรกๆในเอโยธยา มีบาทหลวงชาร์ล โทมัส
เป็นเจ้าของอาวาส

มารีย์ก้าวผ่านปากประตูสูงใหญ่ เดินช้าๆ ด้วยท่วงท่าสงบตรงไปยังแถว
ม้านั่งซึ่งมารดาคอยอยู่

“หายไปไหนมา น่าดูนัก” แม่เอ็ดเบาๆ

มารีย์ทำท่าสลดลงพอให้มารดาหยุดตำหนิ

พิธีเริ่มต้นขึ้นในตอนนั้นเอง เสียงขับร้องเพลงเริ่มดัง พระคุณเจ้าโทมัส
พร้อมพระอัครทูตจำนวนหนึ่งเดินเข้าสู่แท่นพิธี

“พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน”

เสียงประกาศจากท่านโทมัส แม้เทียบเท่าเสียงพุดปกติแต่ก็ชัดเจนใน
ท้องโถง

พิธีกรรมดำเนินไปตามขั้นตอนปฏิบัติ มารีย์ยืนหนึ่งสงบ ร้องเพลง และ
ฟังคำเทศน์ หล่ออนุกฐอนมาตั้งแต่จำความได้ให้เครื่องครุฑศาสนา ร่วมพิธี-
กรรมด้วยกิริยาสำรวม ด้วยใจอันศรัทธายิ่ง พ่อแม่หล่อนเป็นตัวอย่างที่ดีเป็น
แบบอย่างให้ยึดถือ จึงไม่ยากสำหรับเด็กน้อยชุกชนที่ต้องนั่งสงบยามอยู่ใน
มิสซาพิธี

หลังพิธีกรรมเสร็จสิ้น พ่อกับแม่พากันไปพุดคุยกับคนรู้จักเช่นทุกครา
มารีย์ใช้เวลาระหว่างนี้ออกมาจากโบสถ์ อ้อมไปด้านข้าง ตรงนั้นถูกจัดแต่งเป็น
แปลงดอกลาเวนเดอร์สีม่วงระบายอยู่เต็ม สลับแต้มด้วยสีเขียวของใบ เด็ก
หญิงเดินระเลียดชมความงาม กลิ่นหอม สัมผัสอันนุ่มนวลของกลีบดอกและ
เกสร แผลงปอบินโฉบลงเกาะอิงกลีบบางตรงหน้า หล่อนหยุดนิ่ง เพียงยล
ด้วยสายตาในทีแรก จากนั้นเริ่มเข้าไปช้าๆ เจ้าแมลงปอเกาะอิงหนึ่งจับบนกลีบ
สีม่วง มารีย์พยายามก้าวไปให้ใกล้ ทว่าแมลงปอตัวจ้อยกลับบินหายไปรวดเร็ว

มารีย์ทิ้งความสนใจจากแมลงปอมายังผีเสื้อตัวน้อยที่บินฉวัดเฉวียนอยู่
ต่อหน้า ผีเสื้อขนาดเล็กกว่าฝ่ามือเล็กน้อย ปีกประสมด้วยหลากสี บินล่อง
ลอยเสมือนกำลังมองหาดอกไม้ที่งดงามที่สุด สาวน้อยทำตัวนิ่ง ไม่เคลื่อนไหว
เกรงจะทำให้แมลงปีกสวยหลบลิ้นหนีหาย

ได้ผล ผีเสื้อถลาลงเกาะกลีบดอก ห่างไปไม่กี่ก้าว ปีกบางขยับเชื่อง
ซ้าราวไม้ไผ่ใจโลกรอบข้าง เวลานี้เองที่มารีย์ได้เห็นเจ้าผีเสื้อชัดๆ ตัวมันสี
น้ำตาลไหม้ ปีกสีเหลืองอ่อนประดับแซมด้วยสีฟ้าและดำ

มารีย์ขยับไปใกล้ เอื้อมมือออกไปทีละนิดๆ ตั้งใจว่าเมื่อเข้าไปใกล้ได้ระยะ
จะโอบร่างมันไว้ในอุ้งมือ แต่ก่อนจะทันคว้าตัว ผีเสื้อที่เหมือนหลงลืมสิ่งรอบ
ข้างก็โฉบบินออกไปทันที มารีย์รีบถลาตัวติดตาม กระโดดทางโน้นทีทางนี้ที

ไร้ผล เจ้าปีกสีสวยยังถลาร่อนอยู่กลางอากาศ หล่อนติดตามไม่ลดละ แต่ไม่อาจแม้แต่เข้าใกล้ สายลมโชยแผ่ว แต่เหมือนว่าจะพัดต้านให้ปีกหลากสี ไผบินไปได้ไม่ไกล ลมพัดพาร่างแมลงปีกสวยลอยอยู่เหนือศีรษะ เป็นที่ให้สาวน้อยรีบเอื้อมมือ กระโจนขึ้นเตรียมคว้า

แต่ก็ล้มเหลว หน้าซำยังทำเอาเสียหลักจนเกือบล้มหงาย เซไปชนอะไรสักอย่าง

เมื่อตั้งหลักได้ จึงหันมอง ที่อยู่ต่อหน้าหล่อนเวลานี้ คือชายวัยล่วงสามสิบ ผมสีน้ำตาลแดง ผิวกลายเป็นไปเช่นชาวตะวันตก ตาสีฟ้าใส แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตเข้ารูป ทับด้วยแจ็กเก็ตสีน้ำตาล กางเกงทรงหลวมๆ ยาวถึงเข่า สวมรองเท้าบูต ไบหน้าของผู้ที่นั่งข้าง คิ้วขมวด จนมารีตกใจทำอะไรไม่ถูก

“ขออภัยเจ้าคะ” หล่อนก้มศีรษะ รีบกล่าวขอโทษ

ไม่มีคำตอบได้กลับมาอยู่หลายอึดใจ จนหล่อนเงยหน้าขึ้นมอง

นั่นตาสีฟ้าบนไบหน้านั้น จ้องมองมา ยากจะบอกความรู้สึก หล่อนเย็นไปทั้งตัว ไม่กล้าขยับ ทว่ารอยยิ้มเล็กๆ ที่เผยจากริมฝีปากหนาของเขา ต่อมา พอช่วยให้หล่อนอุ่นใจขึ้น

“เจ้าชื่ออะไรหรือ” ชายผู้นั้นถาม น้ำเสียงมิได้เจืออารมณ์กรุ่นโกรธ หล่อนโล่งอก “ซำ...ซำชื่อมารีเจ้าคะ”

“มารีอย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ ยิ้มให้อีกครั้ง จากนั้นเดินจากไป

“พิธีเพิ่งเสร็จไปเมื่อครู่นี้เองนะเจ้าคะ” หล่อนพูดตามหลังเขาไป

ชายแปลกหน้ายังซาไว้ ตอบกลับโดยมิได้หันหน้ากลับ “ฉันไม่ได้มาสวดมนต์หรอก ฉันเพียงมาพบท่านโทมัสนะ”

“อย่างนั้นเองหรือเจ้าคะ” หล่อนยังไม่คลายความสนใจในตัวเขา พลันถามไฉ่หลังอีกครั้ง

“แล้วท่านมีนามว่าอะไรหรือเจ้าคะ”

ชายหนุ่มค่อยหันกลับมาซาๆ หากทว่าคราวนี้ บนไบหน้ามีรอยยิ้มละมุนละไม “ฉันฟอลคอน...ก็องสต็องซ์ ฟอลคอน”

๒

มารีเห็นมารดา กำลังจัดแจงนำขนมก้อนกลมสีขาวเสียบไม้ ใส่ลงกล่อง
ไม้รูปทรงกลมอยู่ในครัว

“ท่านแม่เรียกข้าหรือเจ้าคะ”

“ใช่ แม่จะให้เจ้าทำธุระให้แม่หน่อย”

“อะไรหรือเจ้าคะ”

คนเป็นแม่เปิดฝากล่องไม้ วางลงบนผืนผ้า แล้วห่อให้มิดชิด เลื่อนให้
ลูกสาว

“เมื่ออยากให้เจ้าเอาขนมตั้งโต๊ะกล่องนี้ไปฝากที่บ้านลุงมิโยชิฝั่งกระโน้น
หน่อยนะ”

มารียิ้มกว้างเห็นพื้นขาว แอบดีใจอยู่ลึกๆ “ได้เจ้าคะ”

“ฝากด้วยนะ”

* * *

หลังจากลงเรือข้ามฝากแม่น้ำมาขึ้นฝั่งตรงท่าหมู่บ้านชาวญี่ปุ่น มารี
ใช้เวลาเดินอีกสักครู่ จึงมาหยุดหน้าบ้านไม้ชั้นเดียว ไม่ถึงกับใหญ่โต แต่ก็
ไม่เล็กชอมซ่อ ลุงมิโยชิเป็นพ่อค้าสำเภามีฐานะดีความเป็นอยู่ถือว่าสุขสบาย
แม่เคยเล่าว่าคุณลุงเข้ามาทำการค้าในสยามพร้อมครอบครัวตั้งแต่มดเด็ก เมื่อ
เติบโตก็รับกิจการการค้าต่อมา เป็นที่นับหน้าถือตาในบรรดาพ่อค้าอโยธยา
และต่างชาติ ภรรยาของแกหรือที่มารีเรียกว่าป้าคาเนะเป็นลูกพี่ลูกน้องกับ
แม่ ดังนั้นจึงถือได้ว่าครอบครัวทั้งสองเป็นเครือญาติกัน

มารีชะเง้อชะง้างเข้าไปในบ้านอยู่สักครู่ จึงส่งเสียง

“ขอภัยเจ้าคะ”

ไม่นานภรรยาเจ้าของบ้านจึงออกมาต้อนรับ เมื่อเห็นว่าเป็นหลานสาว
ที่รู้จักรักใคร่กันก็เชื่อเชิญ

“มารีนี่เอง เข้ามาก่อนสิจ๊ะ”

มารีนั่งลงในห้องรับแขก วางของที่ถือมาตรงหน้า “ท่านแม่ฝากขนม
ดั่งโงะมาให้คุณป้าเจ้าคะ” ว่าแล้วเลื่อนกล่องขนมไปให้อีกฝ่าย

“ดีจริง ฝากขอบใจแม่ของหนูด้วยนะ”

“เจ้าคะ” พุดจบแล้วลอบมองซ้ายมองขวา

เจ้าของบ้านเห็นท่าที่ดังกล่าวก็รู้ได้ทันที

“โทยะอยู่ในสวนเนอะ ไปสิ”

มารีกำมึนศีรษะอีกทีหนึ่ง ยิ้มกว้าง “ขอบพระคุณเจ้าคะ”

หลังบ้านของลุงมิเอชิจัดแต่งเป็นสวนหย่อม ปลูกไม้ประดับ จัดวาง
อย่างเหมาะสม ทั้งไม้ใหญ่ ไม้ตัด ไม้พุ่มเตี้ย มีบ่อน้ำขนาดเล็กโรยกรวด
ขาวนวลแลดูสะอาดตาไว้ตรงขอบ พลาสติกใสห่อกล้วยไต้ น้ำใส ไกล่ๆ
บ่อน้ำ มีเด็กหนุ่มวัยมากกว่ามารีราวสองถึงสามปี สวมกีสีขาว นุ่งฮากามา
ม่วงเข้ม ยืนถือดาบไม้ด้วยสองมือ นิ่งสงบแต่แลดูแข็งแรง น่าเกรงขาม
สืบท่าไปข้างหน้าพร้อมฟาดดาบลงกับอากาศดัง ควบ!

“พี่โทยะ” เด็กหญิงร้องเรียก

เด็กหนุ่มหยุดมือ “มารีเองหรือ” เขาวางดาบพึงระเบียงทางเดิน หยิบ
ผ้าเช็ดหน้าแห้ง

“ขยันฝึกดาบจังนะ”

“พี่ต้องหมั่นฝึกไว้ให้ชำนาญ”

“ทำไมต้องฝึกนะ ไม่ต้องไปสู้รบกับใครที่เหน็ดเหนื่อย”

เด็กหนุ่มวางผ้าเช็ดแห้งลงข้างตัว แล้วอธิบาย “ฝึกดาบนะ ไม่ใช่
เพียงฝึกอาวุธเพื่อต่อสู้เท่านั้น แต่ดาบคือการผนวกกาย ใจและดาบเป็นหนึ่ง
เดียว เป็นการฝึกจิตใจให้สงบ”

มารีพยักหน้าหงิกๆ ไม่เข้าใจความของพี่ชายเท่าไรนัก

“มีอะไรรี ถึงมาวันนี้”

“แม่ให้เอาขนมมาให้คุณป้าคะนะ”

“อย่างนั้นเองหรือ”

ตอนนั้นเองมารดาของโทยะเดินมาหาทั้งสอง

“โทยะ แม่ขอให้เจ้าเอาขนมนี้ไปให้แม่เรียก บ้านวัดขุนแสนหน้อยนะ ท่านเคยเปรยกับแม่ไว้ว่าอยากลองชิมขนมดั่งงะ วันนี้แม่ของมารีทำมาให้แม่เลยตั้งใจจะแบ่งไปฝากท่าน”

“ได้ขอรับท่านแม่”

มารีรีบเอ่ยขอกับผู้อาวุโส “ข้าขอไปกับพี่โทยะนะเจ้าคะ”

“ล๊ะ” ป้าคาณะพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มเอ็นดู

* * *

เรือนแม่เรียกแถววัดขุนแสนต้องลงเรือล่องไปทางเหนือ มารีนั่งกลางลำ ขณะที่โทยะเป็นฝีพายอยู่ด้านท้าย เด็กหญิงโปรดปรานการล่องเรือชมสองฝั่งแม่น้ำ เคยแอบหนีมาเที่ยวเล่นล่องเรือกับพี่สนหลายครั้ง แม่แม่คอยปรามเสมอเกรงจะจมน้ำเอาได้ มารีเองมิได้ว่ายน้ำได้ชำนาญเช่นเพื่อนชาวสยามที่วิ่งเล่นกันบ่อยๆ พวกนี้นั้นวันดีคืนดีก็กระโดดลงแม่น้ำว่ายน้ำเล่นกันสนุกสนาน ไม่มีที่ท่ากลัวจมน้ำเลย แม่ของหล่อนยังเคยเปรยที่เล่นที่จริงว่าเด็กพวกนี้เห็นจะว่ายน้ำได้มาตั้งแต่ออกจากท้องแม่

เมื่อเรือเทียบท่าหน้าวัดขุนแสน ทั้งสองขึ้นฝั่งเดินผ่านตลาดบริเวณนั้น ถึงจะสายแต่วันนี้ตลาดวายช้ากว่าวันอื่น มารีชะลอฝีเท้าลงเมื่อเห็นพ่อค้าแม่ขายตั้งแผงร้องเรียกลูกค้า ทั้งของสด ผัก ปลา แผงหมากพลู บุหรี่ ยาเส้น ขนมหวานก็มีหลายอย่าง ตะลุ่ม ตะไล เทียน ท่าทางสดใหม่ เครื่องประดับก็มีวางขายทั้งสร้อย กำไล ต่างหู ปิ่นปักผมก็มีให้ซื้อหา

มารีมักหยุดไถ่ถามสนทนากับแม่ค้าหลายร้านด้วยไมตรี ถึงจะมีได้ซื้อหาอุดหนุน หล่อนพอใจเพียงได้เดินชม

แม้เสียเวลากับการเดินตลาดไปบ้าง แต่ทั้งสองคนก็มาถึงที่หมายราวสี่โมงเช้า เรือนของแม่เรียกเป็นเรือนฝากระดาน มุงจาก ผู้เป็นเจ้าของคือท่านออกหลวงวิสุตรักษา กรมชวาที่ใหญ่ อาณาบริเวณบ้านมีไม้ยืนต้นแม้อิงก้านให้ร่มเงาร่มรื่น ด้านหลังมีขนุนต้นใหญ่กำลังออกลูกตก เริ่มส่งกลิ่นหอม นำลิ้มลองน้ำรับประทาน

ภรรยาเจ้าบ้านเป็นผู้ออกมาต้อนรับ มารีย์เคยพบแม่ริยมมาแล้ว เมื่อตอนที่แกไปเยี่ยมเยียนเฝ้าคาณะ ท่านเป็นคนใจดี เอ็นดูมารีย์ตลอดมา อายุท่านราวสามสิบเห็นจะได้ ผิวสองสี รูปร่างออกเจ้าเนื้อสักหน่อย ท่านห่มผ้าสีเขียวโศก นุ่งผ้าสีม่วง ยืนตรงหัวบันได กวักมือเรียกทั้งสอง

“พ่อโดยากับแม่มะลินี้เอง ขึ้นมานบนเรือนก่อนสิ”

มารีย์และพี่ชายโค้งศีรษะให้เล็กน้อย จากนั้นล้างเท้า ก้าวขึ้นบนเรือนนั่งลงในห้อง มารีย์มองไปโดยรอบ เรือนออกหลวงวิสูตรฯ มีชานบ้านกว้างขวาง ได้รับร่มเงาจากต้นจันทน์ต้นใหญ่ซึ่งยืนต้นแผ่กิ่งก้านอยู่กลางเรือน ดอกสีเหลืองร่วงกระจายอยู่บนพื้นไม้สีน้ำตาล มารีย์จำได้ว่าชาวโยธยามักเอาดอกจันทน์นี้ไปเป็นเครื่องเทศประกอบอาหารได้หลายอย่าง

ภรรยาเจ้าของบ้านนั่งลงอิงตัวกับหมอนด้วยท่วงท่าสบายๆ ไม่เป็นทางการ แล้วเริ่มเอ่ย

“เป็นอย่างไรมาอย่างไรละจะวันนี้”

“ท่านแม่ของกระผมต้องการนำขนมมาฝากให้คุณท่านขอรับ” โทยะวางกล่องขนมลง เลื่อนไปให้ แม่ริยมแกะห่อผ้า เปิดกล่องออกดู

“ขนมญี่ปุ่นนี่เอง ถูกปากฉันนักแล คุณหลวงท่านก็เหมือนกัน เคยได้ลองกินเมื่อคราก่อน ยังชอบใจไม่ลืม ฝากชอบใจแม่ของเธอด้วย”

“ขอรับ แต่ที่จริงแล้วเป็นฝีมือของคุณนายามาตา แม่ของมารีย์นี่ขอรับ”

“อ้อ ขนมฝีมือแม่ยามาตานี่เอง ได้ยินลือกันว่าฝีมืออาหารของเธอเก่งนัก อร่อยหนักหนา”

“ข้าก็ช่วยแม่ทำบ่อยๆ เจ้าคะ” มารีย์พูดยิ้มๆ

“จริงหรือ ต่อไปเห็นจะเก่งเหมือนแม่”

คนได้รับคำชมยิ้มแป้น

“หากคุณหลวงท่านชอบฝีมือแม่ของหนูแล้ว เห็นที่ต่อไปคงต้องสั่งขนมอีกแน่ๆ”

“แม่ต้องดีใจแน่เจ้าคะ ที่มีคนชอบขนมฝีมือแม่” มารีย์ยินดีที่รสชาติ

ขนมของแม่เป็นที่ชื่นชอบของใครๆ

แม่เรียกยิ้มเอ็นดู

“แม่เคยบอกว่าคุณน้าก็ทำอาหารเก่ง จริงไหมเจ้าคะ”

“แม่ของหนูก็ชมฉันเกินไป”

“แม้ว่าคุณน้าทำอาหารทั้งคาวหวานเก่งนัก ข้าอยากเก่งเหมือนคุณน้าบ้าง”

“ฉันก็เรียนรู้มาจากตอนอยู่ในวังนะ วันไหนหนูอยากรู้วิธีทำอาหารอย่างไทย ก็มาสิ มาเรียนพร้อมๆ กับแม่มุก”

“ได้หรือเจ้าคะ”

“ได้สิ”

มารีนึกสนุก อยากลองลงมือทำอาหารไทย อีกอย่างจะได้มีโอกาสมาพบ มาคุยเล่นกับเพื่อนด้วย

“พูดถึงเรื่องวัง ฉันนึกขึ้นได้ วันก่อนเข้าวังไปเฝ้าฯ สมเด็จพระที่นั่งสุทไธสวรรย์ฯ ท่านพูดถึงเรื่องขนมของญี่ปุ่น ว่าแปลกใหม่มีเคยเสวย พระองค์ท่านสนใจอยากลิ้มลองบ้าง”

“ข้าจะบอกแม่ให้ทำฝากคุณน้าไปให้สมเด็จพระที่นั่ง”

“ดีล่ะ วันไหนฉันเข้าวัง จะพาหนูไปถวายกับพระหัตถ์เลย ดีไหม”

มารีตื้นเต้นขึ้นมาทันใด “จริงหรือเจ้าคะ”

อีกฝ่ายพยักหน้ายิ้ม

ตอนนั้นเอง เด็กสาววัยเพิ่งผ่านงานโกนจุกมาได้ไม่นาน เดินถือขันน้ำ ลอยดอกมะลิมาให้ผู้มาเยือน หล่อนไว้ผมเปีย นุ่งผ้าสีม่วงเม็ดมะปราง ห่มเขียวโศก มารียิ้มให้เพื่อน อีกฝ่ายแอบยิ้มตอบ

เมื่อผู้มาเยือนรับขันน้ำมาแล้ว คนเป็นมารดากรีบเอ่ยขึ้นทันที

“แม่มุก แม่ตั้งแกลงไว้บนเตา เจ้าช่วยไปดูหน่อยว่าเดือดหรือยัง”

“เจ้าคะ”

ระหว่างที่มุกเคลื่อนห่างออกไป มารีแอบเห็นสายตาของพี่ชายจับจ้อง หล่อนอย่างกล้าๆ กลัวๆ จากเด็กหญิงสวมเสื้อคอกระเช้า ไว้จุก มาวันนี้

กลายเป็นร่างอรชรใกล้สูสาวสะพร้ง ผิวพรรณผุดผ่องใต้อาภรณ์สาวสยาม ดวงตากลมโต ใบหน้าเรียวงาม คงทำให้ใจของพี่โทะยะเด่นแรงไม่เป็นจ้งหะแน่จ ก็ริมฝีปากยิ้ม หน้าแดงเรื่อออกมาเสียขนาดนั้น

“ระยะนี้คุณท่านยังต้องเข้าครัวเองทุกวันเลยหรือขอรับ” โทะยะถามเพื่อไม่ให้ฝ่ายผู้อาวุโสทันสังเกตแวตาทที่แอบเสียงมองลูกสาว

“ต้องลงไปดูด้วยตัวเองทุกวันละ ยังไม่ไวใจใครอื่น แม่่มุกก็ยังมีชำนาญนัก บ่าวไพร่เองจะเอาดียาก ที่วางใจได้ก็ไม่อยู่เสียแล้ว ที่เหลืออยู่เหล่านี้ก็ไม่ก็คน”

“บ่าวไพร่ไปไหนหมดหรือขอรับ ระยะหลังมานี้กระผมรู้สึกว่ามีบ่าวไพร่ที่เคยมีหายหน้าไปกว่าแต่ก่อน”

เจ้าของบ้านขยับร่างท่วมให้หะมัดหะแมงขึ้น พลงยกมือโบก

“โอ๊ย! ระยะนี้บ่าวไพร่หายากนัก หากมิใช่ที่อยู่ด้วยกันมานานแต่เก่าก่อน หรือเป็นทาสในเรือน ก็หนีไปเข้ารีต นับถือศาสนาของพวกแขกกันหมด คุณหลวงท่านเคยว่าก่อนนี้มีกฎว่าใครนับถือเข้ารีตกับพวกแขก ไม่จำเป็นต้องถูกเกณฑ์ไพร่ เป็นอย่างนี้ ขุนนางเล็กจ อย่างคุณหลวงก็ต้องยอมเราเองก็ต้องทนเอาหน่อย”

“อย่างนี้คุณท่านคงเหนื่อยเอาการ”

“ช่วงนี้ก็ได้ลำบากเท่าไรนักดอก ยังมีแม่่มุกเธอคอยช่วยเหลืออยู่ก็เบาแรงลงไปหน่อย”

โทะยะพยักหน้ารับรู้

สนทนากันต่ออีกเล็กน้อย มารีและพี่ชายจึงลาเจ้าของบ้านกลับ แม่่เรียนมาส่งตรงหัวบันได ทั้งสองกล่าวลาอีกครั้งแล้วลงจากเรือน แต่ยังไม่ได้ไปไหนเสียทีเดียว คงยืนอยู่ใต้ต้นมะยมข้างเรือน มารีพยายามสอดสายสายตา ไม่นานจึงเห็นใครบางคนทำท่าลับๆ ล่อๆ อยู่ริมเสาใต้ถุนเรือน

“มุก...”

ลูกสาวเจ้าของบ้านรีบเดินมาหามารี

“มุก...ไปเที่ยวตลาดกันเถอะนะ”

“มิได้ดอก” สาวน้อยชาวสยามตอบ “แค่แอบมาพบมะลิกับพี่ไทยะ
ตรงนี้ หากคุณแม่รู้เข้าฉันคงถูกดุเอาเป็นแน่”

“ทำไมเล่า เมื่อก่อนยังไม่เห็นว่าอะไร”

“ไม่ได้ แม่ว่าไม่งาม”

“ไม่งามอย่างไรหรือ”

หญิงสาวอ้าอึ้ง

ไทยะแทรกขึ้นมา “มารีย่าเข้าซั้้นักเลย เอาเป็นว่ามีโอกาสเมื่อไร
ค่อยชวนไปเดินเที่ยวเล่นด้วยกันก็ได้”

มารีหน้ามู๋ “แยจ้จ้ง อย่างนี้จะชวนไปเที่ยวเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้แล้วซี”

“ไว้รอรงานบุญหน้าละกัน หากฉันตามคุณแม่ไป คงจะได้พบได้คุยกัน
บ้าง” พูดแล้วเหลือบสบตาหนุ่มน้อยที่จ้องมองไม่วาง

“ฉันต้องไปแล้ว แอบออกมา ประเดี๋ยวจุณแม่จะสงสัย”

ก่อนหล่อนหันหันหลังกลับ ไทยะเรียกยั้งไว้

“มุก..” เด็กหนุ่มขยับเข้าไปใกล้สาวน้อยอีกก้าวหนึ่ง ปากส่งยิ้มเล็กๆ
สายตาจ้องมอง ยังมีความเขินอายเจืออยู่จนต้องหลบตาเป็นระยะ

“เอาไว้...พี่จะมาหาอีกนะ”

มารีเห็นแววตาทั้งสองแล้วก็แอบปิดปากหัวเราะคิก ตีใจแทน รู้สึกว่า
ทั้งคู่เปรียบประหนึ่งผีเสื้องามและดอกเบญจมาศสดสวย กาลวันหน้าคงได้อยู่
เคียงคู่อิงแอบแนบชิดกันทุกรุ่งอรุณ ดำรงอยู่เช่นนี้ไปตราบนานนิรันดร์

หากว่านี่เป็นเพียงความคิดอันงดงามของเด็กสาวที่เพิ่งเริ่มก้าวสู่วัยสาว
เท่านั้น

ความจริงจะเป็นอย่างนั้นได้ฤ

* * *

พี่น้องชาวญี่ปุ่นนอกจากเรือนอกหลวงวิสูตรฯ เมื่อใกล้เพล ครั้นเดิน
กลับมาถึงวัดขุนแสน มารีจึงเอย่ถามด้วยความสงสัยที่มีมาตลอดทาง

“ทำไมมุกถึงมาเที่ยวเล่นกับเราไม่ได้อีกล่ะจะพี่ไทยะ”

“เป็นธรรมเนียมชาวโยธยา หลังโกนจุกเมื่อปีกลาย ถือกันว่าโตเป็น-

สาวแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ อีก ทำอะไรจึงต้องระมัดระวังตัว ไม่ไปไหนต่อไหน หรือ
โอภาปราศรัยกับผู้ชายจนเกินงาม”

มารีพยักหน้าหงิกๆ ในใจบอกตัวเองไม่ได้ว่าเข้าใจแจ่มชัด

โทยะชวนน้องสาวเข้าไปไหว้พระในโบสถ์วัดขุนแสน มารีสัมผัสได้ถึง
ความสงบ ภายในโบสถ์เงียบและเย็น เสียงกิ้งกิ้งแว่วมาเมื่อสายลมพัด
ผ่าน ผันทางซ้ายมีภาพจิตรกรรม ขณะที่อีกด้านมีนายช่างถือแปรงขนาด
เล็กกระบายสีลงบนฝาผนัง เบื้องหน้ามีพระพุทธรูปสี่ท่อนอร่ามในท่านั่งขัด-
สมาธิ มือของพระพุทธรูปมือหนึ่งวางบนตัก อีกมือแตะบริเวณหัวเข่าโทยะ
ทรุดตัวลง ประนมมือตรงหน้าอก ค้อมศีรษะเล็กน้อย ส่วนมารีเองแม้เป็น
คริสต์ศาสนิกชนผู้เคร่งครัดก็ตามที แต่ก็ทราบวิธีการของชาวพุทธ จึงทำ
ตามโทยะอย่างไม่ขัดเขิน

จากนั้นหนุ่มน้อยค่อยๆ ลุกขึ้น เข้าไปชื่นชมภาพฝาผนัง นายช่างกำลัง
สร้างสรรค์ภาพ มารีเห็นโทยะหยุดจ้องมองภาพจิตรกรรมด้วยความสนใจ

“ภาพนี้งามจริงนะ พี่ชาย” โทยะกล่าวชมผลงาน

ช่างเขียนหยุดมือ หันมาตอบ “หลงท่านมีคำสั่งให้เขียนภาพฝาผนัง
แทนของเก่าที่พ่อหนุ่ม ภาพเดิมเขียนมานานแล้ว สีหลุดลอกไปมาก หลวง
ท่านเลยอยากจะทำบูรณะนะ”

มารียืนข้างพี่ชาย มองภาพบนผนัง แม้ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่ก็บอก
ได้ว่าเป็นภาพของพวกเขาแขกมัวร์ตัวโต ผมเป็นลอนเช่นเดียวกับหนวดเครา
บางคนโพกศีรษะ บางคนก็ไม่ บ้างสวมทูนีคทับด้วยเสื้อคลุมแขนกว้างสีแดง
บ้างสวมครุยยาวสีม่วง บางคนถือกริชเล่มใหญ่โง้ง ทำท่ายกพลเป็นกองทัพ
มาทำลายบ้านเรือนในอยุธยาอันมีศูนย์กลางเป็นภาพวัดพระศรีสรรเพชญ์
เปล่งรัศมีเจิดจ้า เหล่าทหารอยุธยาในรูปทวยเทพสวมชฎากำลังต่อสู้ต้านทาน
สุดกำลัง

“เป็นคำสั่งท่านเจ้าคุณโกษาธิบดีหรือเปล่าพี่ชาย” โทยะถามนายช่าง

“พ่อหนุ่มรู้ได้อย่างไร”

เขาเปลี่ยนเป็นยิ้ม “เดาดูนะ”

“แม่นย้านัก” นายช่างชื่นชม “ท่านมีคำสั่งให้ท่านขรัวอิน เป็นนายกองคุมช่างบูรณะภาพผนังโบสถ์ ตัวข้าเองเป็นลูกศิษย์ท่านขรัว ได้รับเมตตาให้มาช่วยเหลือ”

“อย่างนี้เอง”

มารียื่นหน้าไปมองภาพใกล้ๆ “เสร็จแล้วคงสวยดีนะพี่โทยะ”

“เห็นจะไม่ใช่แค่เป็นภาพสวยๆ หรือก”

โทยะเปรยออกมालอยๆ คล้ายพูดกับตัวเองมากกว่า มาริไม่ทราบว่าจะอีกฝ่ายหมายถึงอะไร แต่ท่าที่พี่ชายจับจ้องภาพ เหมือนกำลังครุ่นคิดเรื่องสำคัญ

“ไม่ใช่แค่ภาพสวย แล้วเป็นอะไรอีกหรือ” มาริสงสัย

โทยะยังเงิบ สายตาจับอยู่ที่ภาพกลุ่มชายในชุดแขกมัวร์

“พี่โทยะ”

พี่ชายของหล่อนเปลี่ยนท่าที กลับมาเป็นปกติ “เปล่าหรือ ไม่มีอะไรเราไปกันเถอะ”

มารียังแปลกใจท่าทางเคร่งขรึมยามมองภาพฝาผนังของอีกฝ่าย แต่สุดท้ายก็ละความสนใจ

ทว่ามาริไม่รู้เลยว่าสิ่งที่พี่ชายกำลังคิด วันหน้าจะกลายเป็นเหตุการณ์ที่เกือบนำพาหล่อนไปสถิตอยู่กับพระเป็นเจ้าชั่วนิรันดร์

๓

โทษะชวนมารีออกจากโบสถ์ เดินมาจนถึงตลาดข้างวัด แม่เพลานี้ ตลาดเริ่มวายแล้ว แต่แผงค้าต่างๆ ยังเก็บไปไม่หมดเสียทีเดียว เสียงเจ้าของแผงขนมร้องเรียกดึงดูดความสนใจเด็กสาว

“ขนมจ๋า ขนม ถูกๆ เลยจ๋า จะหมดแล้ว แม่ค้าจะเก็บแผงแล้วจ๋า”

มารีเข้ามาเลือกดู

“อร่อยทั้งนั้นจ๋าแม่หนู”

บนแผงเรียงรายไปด้วยของหวานหลายอย่าง ทั้งขนมต้มลูกกลมพอดีคำ คลุกมะพร้าวฝอย ดูน่ารับประทาน ตะโก้ในห่อใบตองสด ตะลุ่ม ตะไลใน ถ้วยท่าทางหวานหอม

“ถูกๆ เลยจ๋า เดี่ยวป้าลดให้”

“ขอบใจนะจ๊ะ”

มารีซื้อเอาขนมต้มกับตะลุ่มมาอย่างละนิดละหน่อย

“แม่ของเจ้าก็เป็นช่างขนมหวานฝีมือฉกาจ แล้วทำไมจึงต้องซื้อไปกินอีกล่ะ”

“ก็มันไม่เหมือนกันนี่ ขนมของอยุธยา ญี่ปุ่น หรือของฝรั่งนั้นต่างกัน หน้าตา รสชาติก็ไม่เหมือนกัน พี่โทษะลองชิมซี แล้วลองบอกว่า ขนมของที่ไหน อร่อยกว่ากัน”

“ข้าก็เคยลองกินขนมของสยาม ของฝรั่งอยู่เหมือนกัน แต่ข้าคงเป็นพวกสิ้นจะเข้ละมัง จะให้บอกอย่างไรนอร่อยกว่ากัน ข้าบอกไม่ได้หรอก”

“ข้าว่าถ้าลองเอารสชาติอร่อยๆ ของแต่ละอย่างมารวมกันคงจะดีนะ”
มารีคิดเล่นๆ

“ถ้าทำขนมอย่างที่ว่าได้เมื่อไร ข้าจะขอชิมเป็นคนแรกเลย”

“จริงนะ”

“ฮือ” โทยะยิ้มพยักหน้า

จู่ๆ ก็มีชายร่างผอมกะหร่อง ้วยสักสี่สิบเห็นจะได้ เนื้อตัวมอมแมม ผมแผ่กระเซิง เดินมาทรุดตัวลงหน้าแผงขนม

“ขออัฐฉันไปซื้อข้าวกินหน่อยเถอะจ๊ะแม่” ขอทานยกมือทูนหัว ร้องขอ กับแม่ค้า

“อ๊ย ไม่มีแล้ววันนี้ ให้แล้วให้อีก ฉันก็จนกันพอดี ออกไปจ้” แม่ค้า ไล

ขอทานไม่ต่อแยะต่อเสมือนยอมรับโดยดูษณี หันเหมาทางมารี

“ขออัฐฉันบ้างเถอะแม่หนู ฉันหิวเหลือเกิน”

มารีเห็นอีกฝ่ายก็สงสาร แหวตาแกขุ่นมัว แผ่ความหดหู่ สิ้นไรเร็ว แรงความหวัง

“อะ...ข้าให้ขนมนี้แทนแล้วกันนะจ๊ะ เอาไปกินเถอะ” หล่อนยื่นขนมต้ม ให้

ชายขอทานฉีกยิ้มกว้างจนเห็นฟันดำ “ขอบใจแม่หนูเหลือเกิน” รับ ขนมมา แล้วค่อยๆ พยุงตัวเองเดินกระย่องกระแย่งจากไป

“ใจดีเหมือนเดิมนะ” โทยะกล่าวชมน้องสาว

“ก็ลูกแก่น่าสงสารนี่ คงไม่ได้กินอะไรมาหลายวัน ข้าเองไม่ได้กินแค่ วันเดียวหิวแทบแย่แล้ว”

ตอนนั้นเองเสียงเฮโลดังตึงดูตความสนใจของทั้งคู่ ต้นเสียงมาจากใต้ ต้นนนทรีใหญ่ ห่างจากตลาดไปไม่เท่าไร ตรงนั้นมีผู้คนมารวมตัวกันอยู่ ดู แล้วไม่ต่ำกว่ายี่สิบหรือสามสิบ ทั้งสองชกชวณกันเข้าไปดู

ใต้นนทรีใหญ่เพลานี้ ผู้คนทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ ทั้งชาย หญิง ต่างกำลัง มุงดูการประชันเชิงมวย กลางวงมีเด็กหนุ่มวัยใกล้เคียงกับโทยะ เปลือยท่อน บน อดตรางล่าสัน แลดูแข็งแกร่ง พันมือด้วยผ้าสีขาวซึ่งตอนนี้คลุกฝุ่นจน กลายเป็นน้ำตาลแดง ยืนจังก้าเผชิญหน้ากับชายฉกรรจ์ตัวใหญ่ ผิวเข้มเกรียม กล้ามเป็นมัด ทั้งลำแขนและหน้าอก เหล่าผู้ชมบางส่วนส่งเสียงบอกราคา เดิมพัน

“ข้างไอ้จันวางอิฐที่ข้าเลย” หนึ่งในกลุ่มคนมุงร้องบอกคนอื่น
บางคนก็พูดจาให้ความเห็นแปลกเปลี่ยนกับเกลอ “ไอ้หมัดคนนี้ ถึงจะ
อายุน้อย แต่ก็ป็นศิษย์ครูเจือ ฝีมือฉกาจนัก ไซ้ว่าไอ้จันจะชนะง่าย”

“เอ็งว่าไอ้หมัดจะชนะรี” อีกคนถามเพื่อความแน่ใจ

“ข้าว่าอย่างนั้น” คนพูดพยักหน้าจริงจัง

“เอา ข้าเชื่อเอ็ง เดิมพันฝ่ายไอ้หมัด” ว่าแล้วยืนอิฐลงฝ่ายเด็กหนุ่ม
เมื่อกะลาถูกปล่อยลงในโถน้ำ ก็เป็นอันเริ่มต้นคู่มวย คู่ต่อสู้ของไอ้จัน
ความสูงมิได้ห่างกันนัก อาจบอบบางกว่าเล็กน้อย แต่ก็ถูกแทนที่ด้วยความ
รวดเร็ว ไอ้จันยกกำปั้นเตรียมพร้อม ก่อนเริ่มต้นจู่โจมด้วยหมัด แต่อีกฝ่าย
ใช้ท่าดับขวลา ปัดหมัดแล้วตอบโต้กลับด้วยกำปั้นขวajan ไอ้จันหน้าสะบัด
เสียงเฮดังขึ้นมาโดยเฉพาะจากฝ่ายที่ถือหางข้างเด็กหนุ่ม

คนตัวโตกว่าไม่ยอม เริ่มโจมตีด้วยแข้งซ้ายและขวาต่อเนื่อง แต่ก็ถูก
ไอ้หมัดยกแขนป้องได้ตลอด จนแข้งขวาตอกที่สี่ เด็กหนุ่มยกมือจับขาไว้
บิดเล็กน้อยแล้วกระทุ้งด้วยเข่าตรงน่อง ทำเอาไอ้จันเสียกระบวน แต่ก็รีบตั้ง
หลัก แล้วปรี๋เข้ามาสาวหมัดขวา เด็กหนุ่มเอนตัวหลบ ทว่าคนจู่โจมหมุน
ตัวทำศอกกลับเข้ากระพุ้งแก้มไอ้หมัดอย่างจังจนเซไป เสียงเฮจากพวกที่ถือ
ข้างไอ้จันดังขึ้นบ้าง

ไอ้จันยิ้มได้ รีบปรี๋เข้าจู่โจมต่อเนื่องทั้งกำปั้นและแข้ง แต่ไอ้หมัดก็ใช้
แม่ไม้มวยป้องกันได้หมด จนเมื่อสบโอกาสจึงยกแข้งซ้ายเตะกลับ ทว่าไอ้
จันยังไม่เพลียงพล้ำ เอนตัวไปข้างหลังหลบเท้าของเด็กหนุ่มได้อย่างเฉียดฉิว
แต่เท้าที่เตะพลาดไปกลับเป็นเท้าหลักให้ขาอีกข้างยกจะเข้าพาดหางเข้าเต็ม
ก้านคอไอ้จัน แทะล้มทั้งยืน

เสียงเฮจากคนดูดังลั่น ไอ้จันทำท่าจะลุกขึ้น แต่ก็ไม่อาจทนความ
เจ็บปวดได้จนพรรคพวกต้องมาประคองออกไป

มารีเห็นการประชันเชิงมวยแล้วทำหน้ามู๋ “ต๋อยดีกัน ไม่เห็นเป็น
เรื่องน่าสนุก”

หล่อนนึกอยากไปให้พ้นๆ จากตรงนี้ ไม่ชอบการชกต๋อยต่อสู้อย่างไร

เห็นเลือดกบปาก ซึมจากจมูก รอยฟกช้ำตามแก้ม เบ้าตา ก็นึกสงสาร
ทำไมถึงต้องต่อสู้ เหตุใดจึงเห็นการทำร้ายกันเป็นเรื่องสนุก

โทษะพยายามอธิบาย “มวยเป็นการละเล่นของชาวสยาม เด็กชายที่
เกิดมา หากใครเตะต่อยไม่ได้ ก็ถือว่าเป็นชาวสยามไม่สมบูรณ์”

กลางวงประชันมวย ไอ้หมัดยกมือ หันไปรอบๆ ส่งเสียงคำรามด้วย
ความสะใจ พร้อมเสียงเฮลโหลของผู้ชมรายรอบ

“ใคร!...ยังมีใครหน้าไหนจะประลองเชิงมวยกับข้าอีก” ไอ้หมัดประกาศ

ไม่มีใครก้าวออกมา จนเมื่อสิ้นเสียงประกาศครั้งที่สาม ใครๆ ก็คิด
ว่าการแสดงฝีมือมวยในวันนี้คงสิ้นสุดลงแล้ว

แต่ทันใดนั้นเด็กหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับไอ้หมัดก็ก้าวออกมา ผู้นั้นผิวออก
เหลืองนวลเนียน ไม่หยาบกร้านเช่นไอ้หมัด แต่รูปร่างเนื้อตัวบึกบึนไม่แพ้
กัน หวดบางๆ ขึ้นเหนือปาก

“ข้าจะเป็นคนสอนเชิงมวยให้เอง”

ไอ้หมัดเขม่นจ้องอีกฝ่าย “มึงเป็นใครกัน ถึงปากดีนัก”

“ข้าชื่อเต๋อ บ้านวัดแม่นางปลื้ม”

“มา ไอ้เต๋อ มา กูจะอัดมึงให้พุดไม่ออกเลย”

“ทำได้ก็ลองดู” ผู้มาใหม่ท้าทาย

ชาวบ้านที่เกือบทยอยแยกย้ายกันไป กลับมารวมตัวเตรียมชมคู่มวย
อีกครั้ง ต่างออกความเห็นกันยกใหญ่ บ้างว่าเด็กหนุ่มผู้มาใหม่เห็นจะถูกอัด
จนหมอบเป็นแน่ แต่บ้างก็รู้ว่าเด็กหนุ่มที่ว่าหาใช่คนที่ไอ้หมัดจะเอาชนะได้ง่ายๆ

เต๋อถอดเสื้อโยนให้พรรคพวกที่ตามมาด้วยสองคน รัดมือด้วยผ้า จาก
นั้นเสียงโห่ฮาก็เริ่มขึ้น

สองฝ่ายดูชั้นเชิงกันสักครู่ ไอ้หมัดจึงเริ่มจู่โจมก่อนด้วยกำปั้น ช้าย
ขวาต่อเนื่อง เต๋อโยกหลบได้หมัดหนึ่ง แต่พลาดโดนอีกหมัด กระนั้นก็ได้
ทำให้หวั่นเกรง ไอ้หมัดมุ่งมั่นหาจังหวะรุกอีกครั้ง คราวนี้ฝ่ายท้าชิงยกท่อน
แขนรับอาวุธคู่ต่อสู้ทั้งซ้ายขวาด้วยท่าสลับฟันปลา และปักษาแหวกรั้ง ฝ่าย
รุกถอยไปตั้งหลักเล็กน้อยเมื่อการโจมตีไม่สัมฤทธิ์ผล จากนั้นพยายามเข้า

ประชิดวงใน แต่ถูกเตี้ยยกเท้าถีบท่ามอญยันหลักจนกระเด็น

ไอ้หมัดเปลี่ยนการโจมตีเป็นการวางแข่งขาต่อเนื่อง แต่เตี้ยยังป้องกันไว้ได้ด้วยท่อนแขนและแข้ง จนเมื่อสบโอกาสจึงเตะกลับ ทว่าไอ้หมัดก็รับไว้ด้วยศอก และเตะตัดขาเถรวาดลานจนตื่อหงายลงไปกอง

การต่อสู้เริ่มอีกครั้งเมื่อฝ่ายพลาดพลั้งลุกขึ้นมายืนยิ้ม ดูเหมือนทั้งคู่พอใจ มีความสุขที่ได้ประชันเชิงมวย การต่อสู้ยังดำเนินไปทั้งรุกและรับต่างฝ่ายต่างโดนอาวุธคู่ต่อสู้จนมีรอยบอบช้ำ เสียงผู้ชมยังเฮโลไม่ขาด

เมื่อขอบกะลาปริ้มผิวหน้า ตอนนั้นเองที่ไอ้หมัดก้าวเข้าไปเตะขวาสูงหวังผลที่กำนคอ ทว่าเตี้ยยกแขนกันไว้ และกระแทกศอกเข้าที่หน้าขาซ้ายของคู่ต่อสู้ จนเซถลา ไอ้หมัดไม่ยอม ยังตรงเข้ามาปล่อยกำปั้นขวาถูกไบหน้าเตี้ยเต็มๆ จนเห็นรอยช้ำ จากนั้นปล่อยหมัดซ้าย ทว่าคราวนี้ฝ่ายรับใช้แขนขวาสอดลงไปใต้แขนซ้ายของคู่ต่อสู้ สืบเท้าเข้าไปจับคอ โนมตัวลงมา ก่อนชัตด้วยเข้าไปสองครั้งติดๆ ทำเอาไอ้หมัดเซเสียอาการ แต่ก็ยังไม่วายพยายามโจมตีด้วยหมัดซ้าย แต่ความเร็วและพลังกำปั้นลดน้อยลงไปมากแล้ว จึงไม่อาจทำอะไรอีกฝ่ายได้

เตี้ยไม่รอช้า ก้าวขาซ้ายย่อตัวเล็กน้อยก่อนปล่อยหมัดขวาพุ่งขึ้นเสยคางไอ้หมัดเข้าอย่างจัง ร่างเซไปติดกับลำต้นนนทรี คนได้เปรียบปรี่เข้าไปอย่างรวดเร็วโดยฝ่ายรับยังไม่ทันตั้งหลัก กระโดดง้างกำปั้นจะชก เป้าหมายตรงปลายคาง

แต่เสียใจที่สุดท้าย เตี้ยยังไว้ กำปั้นอยู่ห่างจากไบหน้าของไอ้หมัดไม่ถึงศืบ

เตี้ยลดหมัดลง ตายังเขม่นจ้องคู่ต่อสู้ หายใจหอบอยู่นาน จึงว่า
“ไม่เคยมีใครทำให้ข้าเจ็บตัวได้มากเท่าเอ็ง ไอ้หมัด เอ็งจงกลับไปฝึกฝนมวยของเอ็งมาให้ดี วันหน้าข้าจะไม่ยังมือไว้เช่นวันนี้แน่”

ไอ้หมัดพุงตัวเองตั้งหลัก ยกมือแตะรอยปากแตกจนเลือดซึม แต่ยังพูดชัดถ้อย

“วันนี้กูพ่ายมึง แต่เจอกันคราวหน้าอย่าคิดว่าเอาชนะกูได้อีก”